

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Ličkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcu: **N.O., a. s.**, K.P.Č., zast. L., s. r. o., P.B. proti žalovanému: **M.M., a. s.**, V.B., o zaplatenie **22 663,139 Eur (682 749,75 Sk)**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. decembra 2009, č. k. 27 Cb 459/1994-213, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. decembra 2009, č. k. 27 Cb 459/1994-213 **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Žalobca žalobou z 9. februára 1994 a zmenou žaloby z 1. júna 1994 sa domáhal vydania rozhodnutia súdom, ktorým bude žalovaný zaviazaný zaplatiť mu 543 417,35 Sk.

Dňa 14. februára 2001 navrhol žalobca, aby do konania na strane žalovaného vstúpila o. s. M.M.P.Č..

Súd prvého stupňa preto skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O. s. p.) a konštatoval, že jednou z podmienok konania je právomoc súdu vo veci konať (§ 7 a § 8 O. s. p.). Žalobca je právny subjekt z Č. a tento navrhol, aby prvostupňový súd pripustil do konania ďalšieho účastníka na strane žalovaného, a to právny subjekt z Č..

Právomoc súdu prvého stupňa nie je daná Občianskym súdnym poriadkom a ani zák. č. 97/1963 Zb. v znení zmien a doplnkov. V predmetnej veci nie je daná právomoc slovenského súdu, pre riešenie sporu žalobcu a navrhovaného žalovaného v 2/ rade, lebo ide o 2 subjekty z Č., a preto pristúpenie žalovaného v 2/ rade, tak ako to navrhol žalobca, prvostupňový súd nepripustil.

Odvolačný súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, a preto rozhodnutie súdu I. stupňa o nepripustení navrhovaného subjektu do konania na strane žalovaného ako vecne správne podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdil.

Dňa 5. októbra 2006 žalobca na pojednávaní vyhlásil, že na zmene žaloby z 1. júna 1994 netrvá.

Predmetom súdneho konania je zaplatenie ceny výrobkov, dodaných na základe Zmluvy o distribúcii a tisku zo 16. septembra a 19. novembra 1991 v sume 543 417,35 Sk. Svoj nárok žalobca osvedčil faktúrami č. 480 na sumu 20 921,25 Kčs, f. č. 689 na 71 549,10 Kčs, f. č. 723 na 102 123,35 Kčs, f. č. 744 na 139 975,15 Kčs, f. č. 50036 na 96 881 Kčs, f. č. 50091 na 1 757 Kčs a f. č. 50096 na 110 210,50 Kčs, ako aj pokusom o pokonávku.

Žalobca preukázal súdu prvého stupňa založenie právneho vzťahu so žalovaným podľa ust. § 153 Hospodárskeho zákonníka, realizáciu dodávok výrobkov, ako aj právo fakturovať v zmysle ust. § 376 Hospodárskeho zákonníka.

Pretože žalovaný záväzok zaplatiť cenu výrobkov v lehote splatnosti jednotlivých faktúr nesplnil, vznikol žalobcovi i nárok na vyúčtovanie majetkových sankcií v zmysle ust. § 378 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, ktoré si však žalobca neuplatnil.

Žalovaný predložil prvostupňovému súdu Zmluvu o predaji časti podniku, uzatvorenú podľa ust. § 476 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorou osvedčil, že predmetom predaja časti podniku boli aj prevzaté či neprevzaté záväzky, resp. nezaplatené faktúry za dodávky tovaru a povinným na zaplataenie faktúr, ktoré sú predmetom tohto sporu, je kupujúci o. s. M., s. r. o., P.N.Č..

M., s. r. o., P. ako kupujúci je preto tým subjektom, ktorý má záväzok voči žalobcovi a ide o ten subjekt, ktorý nebol rozhodnutím súdu prvého stupňa pribratý do konania ako žalovaný v 2/ rade.

Súd prvého stupňa preto žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalobcu uznesením 19. januára 2009, sp. zn. 6 Obo 30/2008 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby vo veci doplnil dokazovanie a vo veci znova rozhodol.

Prvostupňový súd v zmysle usmernení odvolacieho súdu pripustil na pojednávaní 6. mája 2009 zmenu petitu žaloby tak, že žalobca žiada, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 682 749,75 Kč.

Podaním zo 16. septembra 2009 žalobca špecifikoval petit žaloby tak, že žiadal aj k jednotlivým faktúram priznať poplatok z omeškania vo výške 0,05% z dlžnej sumy za každý deň omeškania od prvého dňa omeškania až do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania.

Prvostupňový súd vyhovel návrhu žalobcu na zmenu petitu.

Žalobca vyzval žalovaného podaním zo 16. septembra 2009 na zaplataenie sumy 682 749,75 Sk, vrátane poplatku z omeškania vo výške 0,05% z dlžnej istiny za každý deň omeškania v zmysle špecifikácie.

Žalobca navrhol v konaní vypočúť svedka Ing. I.K.I.K.. Prvostupňový súd vyhovel tomuto návrhu žalobcu, pretože sa však nepodarilo zabezpečiť jeho účasť na pojednávaní, žalobca upustil od tohto návrhu a zároveň navrhol, aby súd prvého stupňa si vyžiadal z archívu registrového súdu Zmluvu o predaji časti podniku. Prvostupňový súd

vyžiadal z archívu obchodného registra Okresného súdu Bratislava I Zmluvu o predaji časti podniku, vrátane príloh 1 až 9, uzatvorenú medzi predávajúcim M. - P., P., T.B., IČO: X. a kupujúcim M., s. r. o., N.P., IČO: X., Č. z 12. novembra 1992.

Prípisom z 28. septembra 2009 Okresný súd Bratislava I oznámil prvostupňovému súdu, že spoločnosť M.M., a. s., B.V., IČO: X. si podala návrh na zápis do obchodného registra 27. júna 2000, zmluva o predaji časti podniku z 12. novembra 1992 sa v spise nenachádza. Následne bol z Okresného súdu Bratislava I. súdu prvého stupňa zapožičaný spis, sp. zn. Sa X./B M.M., a. s.

Prvostupňový súd považoval za právne relevantný doklad, preukazujúci existenciu sporného nároku - vyjadrenie k žalobe zo 16. februára 1994 žalovaného (podpísaný JUDr. M.M., prokuristom - teda osobou oprávnenou konať v merite veci), ktorý obsahuje uznanie záväzku konkludentne žalovaným: "vymenovanie faktúr 689, 723, 744...neboli uhradené a budú Vám uhradené najneskôr do 28. februára 1994". Toto vyjadrenie podľa názoru prvostupňového súdu je podľa ust. § 323 Obchodného zákonníka uznaním záväzku. Žalovaný uhradil 23. februára 1994 na účet žalobcu f. č. 689 /71 549,10 Kč/, f. č. 723 /102 123,35 Kč/ a f. č. 744 /139 975,15 Kč/.

Žalovaný nepoprel, že žiadal od žalobcu zaslanie f. č. 480 /20 921,25 Kč/, f. č. 50036 /96 881 Kč/, f. č. 50091 /1 757 Kč/ a f. č. 50096 /110 210,50 Kč/ na kontrolu, ktorá následne zistila, že tieto faktúry, ako aj omylom uhradená f. č. 744 /139 975,15 Kč/ mu nepatria, a preto ich existenciu, resp. záväzok na ich zaplatenie neuznáva.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že predmetom súdneho konania sú f. č. 480 /20 921,25 Kč/, f. č. 50036 /96 881 Kč/, f. č. 50091 /1 757 Kč/, f. č. 50096 /110 210,50 Kč/, f. č. 50148 /66 871 Kč/, f. č. 50231 /154 994,50 Kč/, f. č. 50234 /230 834,50 Kč/ a f. č. 50312 /560 Kč/. Žalovaný Zmluvou o predaji časti podniku z 12. novembra 1992, uzatvorenou medzi M., s. r. o., T.B., IČO: X. ako predávajúci a M., spol. s r. o., N.P.Č.P., IČO: X. ako kupujúci preukázal nedostatok pasívnej legitímácie v danom spore.

V predmetnej zmluve v čl. II je špecifikovaný predmet predaja - „samostatná organizačná zložka predávajúceho, zahŕňajúca podnikateľskú činnosť na území Č., uskutočňovaná prostredníctvom zložky predávajúceho v čase od 1. januára 1992 do 31. októbra 1992, pre ktorú predávajúci vedie oddelené účtovníctvo“. Zo Smlouvy o distribuci

tisku z 19. novembra 1991 mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobcove faktúry sa týkali dodávok p. organizačnej zložke a boli preto predmetom predaja v zmysle čl. II Zmluvy o predaji časti podniku. Taktiež z priloženej prílohy k Zmluve o predaji časti podniku, a to Protokolu o odovzdaní trhu a predajnej siete fy M. - K.B. firme M.P.Č.Č. - majetkové vyrovnanie z 1. novembra 1992 nevyplýva, že by boli niektoré záväzky organizačnej zložky z tohto predaja vyňaté.

Prvostupňový súd vyhodnotil list konateľ'a spoločnosti M., s. r. o., P. - Ing. I.K. z 5. júna 2000, v ktorom uviedol, že Zmluva o predaji časti podniku z 12. novembra 1992, vrátane jej dodatkov 1 až 9, obsahuje zoznam všetkých pohľadávok a záväzkov, na ktoré sa Zmluva vzťahuje, ale žalované faktúry v týchto zoznamoch nie sú, a preto na p. spoločnosť neprešli, ako tvrdenie bez právnej relevancie, keďže toto tvrdenie nebolo podložené žiadnym dôkazom. Zmluva o predaji časti podniku práve v čl. II bod 2 uvádza, že na kupujúceho prešli všetky záväzky patriace k organizačnej zložke, pričom ide o súhrn práv, pohľadávok, záväzkov, vecí a ďalších majetkových zložiek existujúcich k dátumu 1. novembra 1992. V Zmluve - jej žiadnom ustanovení nie je odkaz, že predmetom prevodu sú len záväzky, resp. pohľadávky uvedené v zoznamoch. V čl. VII ods. 4 Zmluvy si zmluvné strany dohodli, že otázky zmluvou výslovne neupravené sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka na kupujúceho zo zákona prechádzajú všetky práva a záväzky patriace k podniku (časti podniku), pokiaľ strany o rozsahu prevádzaných práv a záväzkov nič neuvedú.

Súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol, keď dospel k názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, o ktorom odvolací súd rozhodol uznesením tak, že ho podľa ust. § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odmietol ako oneskorene podané.

Žalobca proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie, pričom prípustnosť dovolania odvodzuje z postupu odvolacieho súdu, to znamená, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., keďže rozsudok súdu prvého stupňa mu nebol doručený, tak ako to konštatoval odvolací súd.

Dovolací súd uznesením rozhodol o zrušení uznesenia odvolacieho, keď konštatoval, že nedošlo k doručeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, a preto vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odvolací súd v zmysle právneho názoru dovolacieho súdu, po odstránení vady spočívajúcej v účinnom doručení rozsudku súdu prvého stupňa, pristúpil k vecnému prejednaniu odvolania žalobcu.

Žalobca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že žalobe vyhovie a prizná mu trovy konania z týchto dôvodov:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je odôvodnený nejednoznačne až zmätočne, neuvádzajúc i predložené dôkazy a skutočnosti. Odvolateľ má za to, že prvostupňový súd sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, a to v otázke vypočutia svedka Ing. K. a nedoplnil dôkazy o prílohy k Zmluve o predaji časti podniku. Prvostupňový súd vyhodnotil len Zmluvu a Protokol o odovzdaní trhu a predajnej siete. Nezaoberal sa Zmluvou v extenzívnom kontexte a jej doslovnom znení, pričom nechal bez povšimnutia ust. čl. III bod 5 Zmluvy (príloha č. 2 - zoznam dlžníkov). Preto sa mal venovať skúmaniu zmluvy, či neobsahuje aj iné prílohy.

Obsah listu z 5. júna 2000 konateľa spoločnosti M., s. r. o., P. Ing. I.K.I.K., v ktorom uviedol, že si dal predložiť Zmluvu o predaji časti podniku (z 12. novembra 1992), vrátane dodatkov č. 1 až 7. Žalobca má za to, že tento list potvrdzuje existenciu dodatkov 1 až 7. Žalobca nepovažuje tvrdenie súdu prvého stupňa, že predložením Zmluvy o predaji časti podniku žalovaný osvedčil nedostatok svojej pasívnej legitímácie za preukázané. Je však názoru, že žalovaný nikdy neosvedčil, že nie je pasívne legitimovaný. Zo Zmluvy o predaji časti podniku vyplynula kupujúcemu povinnosť informovať žalobcu o tejto skutočnosti. Žalobcu však ani predávajúci a ani kupujúci neinformovali, že došlo k predaju časti podniku. Preto mal žalobca len jeden základ, a to list JUDr. M.M., ktorý uznal žalobcovu pohľadávku. Žalobca si kladie otázku, či konanie žalobcu nie je konaním v dobrej viere, a teda takéto konanie by malo byť chránené.

Žalovaný sa písomne k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., ako aj konanie, ktoré predchádzalo

vydaniu napadnutého rozsudku bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k názoru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvého stupňa sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho zrušujúcom uznesení z 19. januára 2009, sp. zn. 6 Obo 30/2008.

Žalobca na pojednávaní 6. mája 2009 (čl. 156) uviedol, že ním predložené doklady nahrádzajú doplnenie dokazovania o výsluch svedka Ing. I.K.I.K., preto prvostupňový súd nepostupoval v rozpore s právnym názorom odvolacieho, keď upustil od výsluchu tohto svedka, a to z dôvodu netrvania žalobcu na tomto úkone súdu prvého stupňa.

Prvostupňový súd doplnil dokazovanie, a to registrovým spisom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. Sa X./B, teda opätovne sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu.

Preto postup prvostupňového súdu, ktorý pri hodnotení dôkazov vychádzal z dôkazov vykonaných v sporovom konaní, bol správny.

Odvolací súd skúmal aj vyjadrenie žalovaného podpísané prokuristom žalovaného JUDr. M.M. zo 16. februára 1994, ktoré prvostupňový súd vyhodnotil ako konkludentné uznanie záväzku, a to podľa § 323 Obchodného zákonníka.

V zmysle spoločných, prechodných a záverečných ustanovení Obchodného zákonníka s účinnosťou od 1. januára 1992 bol zrušený Hospodársky zákonník č. 109/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov.

Podľa ust. § 763 ods. 1 Obchodného zákonníka právne vzťahy vzniknuté pred dňom účinnosti Obchodného zákonníka a práva z nich vzniknuté, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z hospodárskych a iných zmlúv, uzavretých pred dňom účinnosti Obchodného zákonníka, sa spravujú doterajšími predpismi.

Je nesporné, že predmetom v danej veci je porušenie záväzku z hospodárskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným podľa ust. § 153 Hospodárskeho zákonníka (nezaplatenie ceny výrobkov). List žalovaného zo 16. februára 1994 mal preto prvostupňový súd posudzovať v zmysle ust. § 132 Hospodárskeho zákonníka, s poukazom na ust. § 763 Obchodného zákonníka.

Podľa ust. § 132 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka, ak povinná organizácia čo do dôvodu a rozsahu uzná písomne svoj záväzok, hoci je premlčaný, predpokladá sa, že v rozsahu uznania záväzok v čase uznania trvá.

Pre účinnosť uznávacieho prejavu sa podľa vyššie citovaného ust. § 132 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka vyžaduje, aby sa uskutočnil v písomnej forme, bol poštou alebo osobne doručený oprávnenej organizácii a z písomného prejavu musí byť zrejmé, že sa záväzok uznáva čo do dôvodu, ako aj rozsahu. Uznávací prejav sa musí urobiť tak, aby bol jasne identifikovateľný uznaný záväzok.

Vyjadrenie žalovaného zo 16. februára 1994 takéto znaky nevykazuje, a preto odvolací súd sa nestotožnil s názorom prvostupňového súdu, že ide o konkludentné uznanie záväzku. Predmetné vyjadrenie neobsahuje vyhlásenie žalovaného, že záväzok uznáva čo do dôvodu, ako aj rozsahu a z tohto prípisu žalovaného nie je ani jasne identifikovateľný uznaný záväzok (z akého právneho vzťahu vznikla povinnosť žalovaného a v akej výške).

Preto odvolací súd nepovažoval list žalovaného zo 16. februára 1994 za uznanie záväzku podľa ust. § 132 Hospodárskeho zákonníka.

Žalobca namieta, že prvostupňový súd sa nezaoberal všetkými ním predloženými dôkazmi. Podľa ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konaní najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Odvolací súd je názoru, že prvostupňový súd postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 132 O. s. p. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že sa vysporiadal so všetkými prednesmi účastníkov konania, ako aj nimi predloženými dôkazmi. Žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti preukazujúce, že prvostupňový súd tak nepostupoval.

Rovnako sa odvolací súd stotožnil s vyhodnotením listu konateľa spoločnosti M., s. r. o., P. (kupujúceho), ktorý síce v tomto liste (z 5. júna 2000) uviedol, že si dal predložiť Zmluvu o predaji časti podniku, vrátane dodatkov č. 1 a 7, ale žiadnym relevantným dôkazom túto skutočnosť neosvedčil. To znamená, že Ing. I.K. nezaslal žalobcovi ani fotokópiu prílohy, ktorá by osvedčovala jeho tvrdenie o existencii dodatkov č. 1 až 7 a ktoré by osvedčovali, že povinnosť zaplatiť žalobcovi cenu dodávky výrobkov má predávajúci. Dôveryhodnosť tohto dôkazu spochybňuje skutočnosť, že Ing. I.K. je konateľom spoločnosti,

o ktorej žalovaný tvrdí, že na neho prešla povinnosť zaplatiť predmetné dodávky výrobkov. Kupujúci sa v čl. III bod 7 zaviazal oboznámiť bez zbytočného odkladu od podpisu tejto zmluvy o prevzatí záväzkov veriteľov, čo Ing. I.K. ako konateľ kupujúceho nesplnil.

Súd prvého stupňa sa podľa názoru odvolacieho súdu dôsledne zaoberal Zmluvou o predaji časti podniku, tvrdenie žalobcu, že tak neurobil, poukazujúc na čl. III bod 5 tejto zmluvy však toto tvrdenie nepreukazuje. V čl. III bod 5 Zmluvy o predaji časti podniku je uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy je zoznam dlžníkov - pohľadávok zložky vzniknutých za obdobie jej samostatnej činnosti, t. j. od 1. januára 1992 až ku dňu ukončenia jej činnosti, t. j. 31. októbra 1992, ktorý obsahuje meno dlžníka a dlžnú sumu. Tvorí prílohu č. 2 tejto zmluvy. Ak aj takýto zoznam existuje, netýka sa prejednávanej veci, pretože žalobca nie je dlžníkom, ale veriteľom.

V texte Zmluvy o prevode časti podniku je uvedená ešte príloha č. 1 (čl. III bod 2), a to zoznam hmotného majetku, pričom kupujúci potvrdzuje, že hmotný majetok podľa zoznamu fyzicky prevzal bez akýchkoľvek zistených závad a nedostatkov pred podpísaním tejto zmluvy. Ani z tohto článku III. bod 2 však nemožno vyvodiť, že išlo o prílohu tvoriacu zoznam záväzkov. Žiadne iné prílohy sa v texte zmluvy už neuvádzajú. Aj Protokol o odovzdaní trhu a predajnej siete nevytvára, že riešil otázku prevzatia záväzkov žalovaným.

Žalobca v odvolaní uviedol, že je síce v dôkaznej núdzi, ale že žalovaný mal preukázať nedostatok pasívnej legitímácie.

Podľa ust. § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na označenie dôkazov preukazujúcich pravdivosť skutkových tvrdení. Splnenie tejto povinnosti nie je možné od účastníkov konania vynucovať. V súvislosti s dokazovaním sa treba zaoberať otázkou dôkazného bremena a jeho významom pre rozhodnutie súdu. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako povinnosť účastníka konania, pokiaľ chce byť v konaní úspešný, preukázať pravdivosť svojich tvrdení, ktoré sú relevantné k posudzovanej veci, a teda sú spôsobilé privediť pre neho priaznivé rozhodnutie súdu. Zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena teda znamená, že účastník konania, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania rozhodných

skutočností a toto "bremeno neuniesol", nebude v konaní úspešný. Nestačí, že účastník konania označí dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť svojich tvrdení. Všeobecne možno preto vyjadriť, že dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností zakladajúcich jeho právo a na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal.

Žalobca má dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení o opodstatnenosti ním uplatneného nároku, ktoré žalovaný vyvrátil predložením Zmluvy o predaji časti podniku. Prvostupňový súd preto správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, ako aj tvrdenia účastníkov konania, keď konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Žalovaný svoje „dôkazné bremeno“ uniesol, keďže predložil konajúcemu súdu dôkaz nespochybný žalobcom, a to Zmluvu o predaji časti podniku, z ktorej jednoznačne vyplynulo, že predmetné záväzky za prednú organizačnú zložku v Prahe neprevzal. Žalobca nie dôkazom, ale len tvrdením o existencii dodatkov k tejto zmluve nemohol hodnoverným spôsobom preukázať ich existenciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., a to podľa úspechu účastníkov v odvolacom konaní. Úspešnému účastníkovi však ich náhradu nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. decembra 2011

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcssová